

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (пети състав)

28 октомври 2020 година *

„Преюдициално запитване — Възлагане на поръчки в секторите на водоснабдяването, енергетиката, транспорта и пощенските услуги — Директива 2014/25/ЕС — Член 13 — Дейности, свързани с доставката на пощенски услуги — Възложители — Публични предприятия — Допустимост“

По дело C-521/18

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Областен административен съд Лацио, Италия) с акт от 4 юли 2018 г., постъпил в Съда на 6 август 2018 г., в рамките на производство по дело

Pegaso Srl Servizi Fiduciari,

Sistemi di Sicurezza Srl,

YW

срещу

Poste Tutela SpA,

в присъствието на:

Poste Italiane SpA,

Services Group,

СЪДЪТ (пети състав),

състоящ се от: Е. Regan, председател на състава, М. Ilešič, Е. Juhász (докладчик), С. Lycourgos и I. Jarukaitis, съдии,

генерален адвокат: М. Bobek,

секретар: М. Longar, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 22 януари 2020 г.,

* Език на производството: италиански.

като има предвид становищата, представени:

- за Pegaso Srl Servizi Fiduciari и Sistemi di Sicurezza Srl, от A. Scuderi и F. Botti, avvocati,
- за Poste Tutela SpA, от S. Napolitano, avvocato,
- за Poste Italiane SpA, от A. Fratini и A. Sandulli, avvocati,
- за Services Group, от L. Lentini, avvocato,
- за италианското правителство, от G. Palmieri, в качеството на представител, подпомагана от D. Del Gaizo, avvocato dello Stato,
- за Европейската комисия, от G. Gattinara, P. Ondrůšek и L. Haasbeek, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 23 април 2020 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на съображения 21 и 46, както и на член 16 от Директива 2014/23/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 февруари 2014 година за възлагане на договори за концесия (ОВ L 94, 2014 г., стр. 1), на член 2, параграф 1 от Директива 2014/24/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 февруари 2014 година за обществените поръчки и за отмяна на Директива 2004/18/ЕО (ОВ L 94, 2014 г., стр. 65), и на член 3, параграф 4, член 4, параграфи 1 и 2 и член 13 от Директива 2014/25/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 февруари 2014 година относно възлагането на поръчки от възложители, извършващи дейност в секторите на водоснабдяването, енергетиката, транспорта и пощенските услуги и за отмяна на Директива 2004/17/ЕО (ОВ L 94, 2014 г., стр. 243).
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между Pegaso Srl Servizi Fiduciari, Sistemi di Sicurezza Srl и YW (наричани по-нататък заедно „Pegaso“), от една страна, и Poste Tutela SpA и Poste Italiane SpA, от друга страна, относно законосъобразността на обявление за обществена поръчка относно възлагането, в контекста на открита процедура, на портиерски услуги, рецепция и контрол на достъпа в сградите на Poste Italiane и в сградите на други дружества от неговата група.

Правна уредба

Правото на Съюза

Директива 2004/17/ЕО

- 3 Член 6, параграф 1 от Директива 2004/17/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 31 март 2004 година относно координирането на процедурите за възлагане на поръчки от възложители, извършващи дейност в секторите на водоснабдяването, енергетиката, транспорта и пощенските услуги (ОВ L 134, 2004 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 8, стр. 3 и поправка в ОВ L 182, 2008 г., стр. 169), озаглавен „Пощенски услуги“, е предвиждал:

„Настоящата директива се прилага за дейности, свързани с предоставянето на пощенски услуги или при условията, установени в параграф 2, буква в), на други услуги, различни от пощенски услуги“.

Директива 2014/23

- 4 Съгласно съображения 21 и 46 от Директива 2014/23:

„(21) Понятието за „публичноправни организации“ е многократно разглеждано в съдебната практика на Съда на Европейския съюз, който внесе редица пояснения с ключово значение за пълното разбиране на това понятие. Във връзка с това следва да се поясни, че организация, която действа в нормални пазарни условия, стреми се да реализира печалба и понася загубите в резултат от извършването на дейността си, не следва да се счита за „публичноправна организация“, тъй като нуждите от общ интерес, за задоволяването на които е създадена или има задача да задоволява, могат да се считат за имащи промишлен или търговски характер. По сходен начин Съдът разглежда и условието, свързано с източника на финансиране на съответната организация, като наред с другото се пояснява, че финансиране „в по-голямата си част“ означава повече от половината и че такова финансиране може да включва плащания от ползватели, които се налагат, изчисляват и събират в съответствие с нормите на публичното право.“

[...]

- (46) Предвидените в настоящата директива процедури не следва да се прилагат за концесиите, възложени на контролирани юридически лица, ако възлагащият орган или възложителят съгласно член 7, параграф 1, буква а) упражнява контрол върху съответното юридическо лице, подобен на този, който упражнява върху собствените си структурни звена, при условие че контролираното юридическо лице извършва повече от 80 % от дейността си при изпълнението на задачи, възложени му от контролиращия възлагащ орган или възложител или от други юридически лица, контролирани от същия възлагащ орган или възложител, независимо от бенефициера на изпълнението на договора. [...].“
- 5 Член 6 от тази директива е озаглавен „Възлагащи органи“ и в параграф 4 от него се предвижда:

„Публичноправни организации“ означава организации, които имат всички характеристики, изброени по-долу:

- а) създадени са с конкретната цел да задоволяват нужди от общ интерес, които нямат промишлен или търговски характер;

- б) имат правосубектност; както и
- в) финансират се в по-голямата си част от държавни, регионални или местни органи или от други публичноправни организации; или са обект на управленски контрол от страна на тези органи или организации; или имат административен, управителен или надзорен орган, повечето от половината от членовете на който са назначени от държавните, регионалните или местните органи или от други публичноправни организации“.
- 6 Член 16 от посочената директива, озаглавен „Изключване на дейности, които са пряко изложени на конкуренция“, гласи:

„Настоящата директива не се прилага за концесии, възложени от възложители, ако в държавата членка, в която ще се изпълняват тези концесии, е установено съгласно член 35 от Директива 2014/25/ЕС, че дейността е пряко изложена на конкуренция в съответствие с член 34 от същата директива“.

Директива 2014/24

- 7 Определението на понятието „публичноправна организация“, съдържащо се в член 2, параграф 1, точка 4 от Директива 2014/24, съответства на това в член 6, параграф 4 от Директива 2014/23.

Директива 2014/25

- 8 Определението на понятието „публичноправна организация“, съдържащо се в член 3, параграф 4 от Директива 2014/25, също съответства на съдържащото се в член 6, параграф 4 от Директива 2014/23.
- 9 Член 4, параграфи 1 и 2 от Директива 2014/25 има следното съдържание:

„1. За целите на настоящата директива възложителите са субекти, които,

- а) са възлагащи органи или публични предприятия и които извършват една от дейностите, посочени в членове 8 — 14;
- б) когато не са възлагащи органи или публични предприятия, упражняват като част от своята дейност някоя от дейностите, посочени в членове 8—14, или съчетание от тези дейности и които извършват дейност въз основа на специални или изключителни права, предоставени от компетентен орган на държава членка.

2. „Публично предприятие“ означава всяко предприятие, върху което възлагащите органи могат да упражняват пряко или непряко доминиращо влияние поради собствеността си върху него, финансовото си участие в него или правилата, които го уреждат.

Доминиращо влияние от страна на възлагащите органи се предполага във всеки от следните случаи, в които тези органи пряко или непряко:

- а) притежават мажоритарния дял от записания капитал на предприятието;
- б) контролират мнозинството от гласовете, свързани с акциите/дяловете, емитирани от предприятието;
- в) могат да назначат повече от половината от членовете на административния, управителния или надзорния орган на предприятието“.

10 Член 6, параграфи 1 и 2 от посочената директива гласи:

„1. При поръчки, имащи за цел да обхванат няколко дейности, възложителите могат да решат да възложат отделни поръчки за целите на всяка отделна дейност или да възложат само една поръчка. Когато възложителите решат да възложат отделни поръчки, решението кой правен режим се прилага за всяка отделна поръчка се взема въз основа на характеристиките на съответната отделна дейност.

Независимо от член 5, в случай че възложителите изберат да възложат само една поръчка, се прилагат параграфи 2 и 3 от настоящия член. Въпреки това, когато една от съответните дейности попада в обхвата на член 346 ДФЕС или на Директива 2009/81/ЕО [на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година относно координирането на процедурите за възлагане на някои поръчки за строителство, доставки и услуги от възлагащи органи или възложители в областта на отбраната и сигурността и за изменение на директиви 2004/17 и 2004/18/ЕО (ОВ L 216, 2009 г., стр. 76)], се прилага член 26 от настоящата директива.

Изборът дали да се възложи само една поръчка или няколко отделни поръчки не може обаче да се извършва с цел изключване на поръчката или поръчките от обхвата на настоящата директива или, когато е приложимо, на Директива 2014/24/ЕС или на Директива 2014/23/ЕС.

2. За всяка поръчка, имаща за цел да обхване няколко дейности, се прилагат правилата, приложими за дейността, към която тя е основно насочена“.

11 В членове 8—14 от Директива 2014/25 са изброени дейностите, към които тази директива се прилага, като тези дейности са газта и топлинната енергия (член 8), електроенергията (член 9), водоснабдяването (член 10), транспортните услуги (член 11), пристанищата и летищата (член 12), пощенските услуги (член 13) и добивът на нефт и газ, както и проучванията и добивът на въглища или други твърди горива (член 14).

12 Член 13 от тази директива гласи следното:

„1. Настоящата директива се прилага за дейности, свързани с предоставянето на:

- а) пощенски услуги;
- б) услуги, различни от пощенските, при условие че тези услуги се предоставят от субект, който предоставя и пощенски услуги по смисъла на параграф 2, буква б) от настоящия член, и ако условията, посочени в член 34, параграф 1, не са изпълнени за услугите, попадащи в обхвата на параграф 2, буква б) от настоящия член.

2. За целите на настоящата директива и без да се засяга Директива 97/67/ЕО на Европейския парламент и на Съвета [от 15 декември 1997 година относно общите правила за развитието на вътрешния пазар на пощенските услуги в Общността и за подобряването на качеството на услугата (ОВ L 15, 1998 г., стр. 14; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 3, стр. 12)]:

- а) „пощенска пратка“: означава адресирана пратка в окончателна форма, в която тя се пренася, независимо от теглото. Освен кореспондентските пратки, тези пратки още включват например книги, каталози, вестници, периодични издания и пощенски колети, съдържащи стоки със или без търговска стойност, независимо от теглото;

- б) „пощенски услуги“ „услуги, които се състоят в събирането, сортирането, пренасянето и доставката на пощенски пратки. Това включва както услугите, попадащи в обхвата на универсалната услуга, установена в съответствие с Директива 97/67/ЕО, така и тези извън нейния обхват“.
- в) „Други услуги, различни от пощенски услуги“ са услуги, които са предоставени в следните области:
 - i) услуги за обслужване на поща (както услугите, които предхождат, така и услугите, които следват изпращането, включително „разпределителни услуги в пощенски салон“);
 - ii) услуги относно пощенски пратки, които не са обхванати от буква а), като пряка кореспонденция без означен адрес“.

13 Член 19, параграф 1 от посочената директива гласи:

„Настоящата директива не се прилага за поръчки, които възложителите възлагат за цели, различни от извършването на техните дейности, описани в членове 8—14, или за извършването на такива дейности в трета държава, при условия, които не включват физическата употреба на мрежа или географски район в рамките на Съюза; тя не се прилага и за конкурси за проект с такова предназначение“.

Италианското право

- 14 Decreto legislativo n. 50 — Attuazione delle direttive 2014/23/UE, 2014/24/UE e 2014/25/UE sull'aggiudicazione dei contratti di concessione, sugli appalti pubblici e sulle procedure d'appalto degli enti erogatori nei settori dell'acqua, dell'energia, dei trasporti e dei servizi postali, nonché per il riordino della disciplina vigente in materia di contratti pubblici relativi a lavori, servizi e forniture (Законодателен декрет № 50 за прилагане на Директива 2014/23/ЕС за възлагане на договори за концесия, Директива 2014/24/ЕС за обществените поръчки и Директива 2014/25/ЕС относно възлагането на поръчки от възложители, извършващи дейност в секторите на водоснабдяването, енергетиката, транспорта и пощенските услуги, както и за реформа на действащата правна уредба в областта на обществените поръчки за строителство, услуги и доставки) от 18 април 2016 г. (редовна притурка към GURI № 91 от 19 април 2016 г.) установява Codice dei contratti pubblici (Кодекс за обществените поръчки).
- 15 Член 3, алинея 1, буква d) от този кодекс определя понятието „публичноправна организация“ по смисъла на този кодекс по същия начин, както то е дефинирано в член 6, параграф 4 от Директива 2014/23, в член 2, параграф 1, точка 4 от Директива 2014/24 и в член 3, параграф 4 от Директива 2014/25.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

- 16 С обявление, публикувано на 29 юли 2017 г. в *Официален вестник на Европейския съюз*, Poste Tutela, тогава изцяло притежавано от Poste Italiane, започва открита процедура за възлагане на обществена поръчка за сключване на рамкови споразумения за портиерски услуги, рецепция и контрол на достъпа в сградите на Poste Italiane и в тези на други дружества от неговата група, разделена териториално в седем обединяеми обособени позиции за срок от 24 месеца (плюс 12 месеца при подновяване) и за обща прогнозна сума от 25 253 242 EUR. В обявлението за обществена поръчка като „правно основание“ се посочва Директива 2014/25.

- 17 Тъй като счита, че обявлението за обществена поръчка противоречи на някои разпоредби от Кодекса за обществените поръчки, Pegaso подава жалба пред запитващата юрисдикция, която с определение за налагане на временна мярка от 20 октомври 2017 г. спира процедурата за възлагане на поръчката.
- 18 Пред тази юрисдикция Poste Italiane, в което Poste Tutela се влива, считано от 1 март 2018 г., иска жалбата да се обяви за недопустима, тъй като административните съдилища нямат компетентност да я разгледат. То пояснява, че макар към датата на публикуването на разглежданото в главното производство обявление за обществена поръчка Poste Tutela да е имало характер на публично предприятие, услугите, посочени в това обявление за обществена поръчка, не попадат в обхвата на един от специалните сектори по Директива 2014/25. То добавя, че това становище е било потвърдено в определение на Corte suprema di cassazione (Върховен касационен съд, Италия) от 1 октомври 2018 г., който е приел, че общите съдилища са компетентни в областта на обществените поръчки, сключени от Poste Italiane, макар то да има качеството на публично предприятие, когато тези поръчки имат за предмет дейности, които не са присъщи на дейностите в обхвата на съответния специален сектор.
- 19 Във всеки случай Poste Italiane изтъква, че предметът на спора е отпаднал, тъй като разглежданото в главното производство обявление за възлагане на обществена поръчка е било оттеглено след отправянето на настоящото преюдициално запитване.
- 20 От своя страна, Pegaso отхвърля възражението на Poste Italiane за липса на компетентност. То поддържа, че към услугите в обхвата на специалните сектори следва да се включат не само услугите, посочени пряко в приложимата правна уредба, като пощенските услуги, но и допълващите и свързаните услуги, които имат за цел да гарантират ефективното предоставяне на пощенските услуги.
- 21 Запитващата юрисдикция счита, че е необходимо първо да се реши въпросът дали делото в главното производство е от компетентността на административните или на общите съдилища. За тази цел е необходимо да се определи дали Poste Tutela, понастоящем Poste Italiane, е било длъжно да започне процедура за възлагане на разглежданите в главното производство услуги. По този въпрос посочената юрисдикция счита, че Poste Italiane притежава всички необходими характеристики, за да се квалифицира като публичноправна организация по смисъла на член 3, алинея 1, буква d) от Кодекса за обществените поръчки и директиви 2014/23, 2014/24 и 2014/25. Все пак тя отбелязва също, че Corte suprema di cassazione (Върховен касационен съд) е стигнал до различно заключение в определението, посочено в точка 18 от настоящото съдебно решение, като подчертава по-конкретно че понастоящем дейността на Poste Italiane се съобразява главно с промишлени и търговски изисквания.
- 22 При тези обстоятелства Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Областен административен съд Лацио, Италия) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:
- „1) Следва ли дружеството Poste Italiane да се квалифицира въз основа на горепосочените характеристики като „публичноправна организация“ по смисъла на член 3, алинея 1, буква d) от [Кодекса за обществените поръчки] и на съответните директиви на Съюза (директиви 2014/23, 2014/24 и 2014/25)?
- 2) Отнася ли се посочената квалификация за дружеството Poste Tutela, притежавано изцяло от Poste Italiane, в което освен това вече е обявено вливане, като се има предвид съображение 46 от Директива 2014/23 относно контролираните юридически лица [вж. също в този смисъл решение от 5 октомври 2017 г., LitSpecMet (C-567/15, EU:C:2017:736):

задължение за провеждане на процедура по възлагане за дружествата, контролирани от публичната администрация; решение № 6211 от 24 ноември 2011 г. на шести състав на Consiglio di Stato (Държавен съвет, Италия)]?

- 3) Задължени ли са посочените дружества да провеждат процедури за обществени поръчки само за възлагането на обществените поръчки, които са свързани с дейностите, извършвани в специалните сектори съгласно Директива 2014/25, като възложители, за които поради характера им на публичноправни организации следва да се счита, че попадат в обхвата на правилата на част II от Кодекса за обществените поръчки, и които, от друга страна, разполагат с пълна автономия на волята — и изключително частноправна уредба — за договорните дейности, които не се отнасят до тези сектори, като се имат предвид принципите, залегнали в съображение 21 и член 16 от Директива 2014/23?
 - 4) При договорите извън областта на специалните сектори, когато тези дружества отговарят на изискванията за публичноправни организации, продължава ли за тях обаче да се прилага общата Директива 2014/24 (и следователно правилата за възлагане на обществените поръчки) дори ако поради развитието си след първоначалното учредяване извършват основно дейности с предприемачески характер и в условията на конкуренция?
 - 5) При наличието на служби, в които се извършват едновременно дейности, присъщи на универсалната услуга, и дейности извън нея, може ли понятието за свързаност да се счита при всички положения за изключено — по отношение на услугата от конкретен обществен интерес — за договори за редовна и извънредна поддръжка, почистване, обзавеждане, както и за портиерски услуги и охрана на самите служби?
 - 6) Накрая, ако твърдението на Poste Italiane бъде прието, следва ли провеждането на процедура за възлагане на обществена поръчка само по собствена инициатива, за което не се прилагат всички гаранции за прозрачност и равно третиране, уредени от Кодекса за обществените поръчки, надлежно оповестено без допълнителни предупреждения в това отношение в *Gazzetta Ufficiale della Repubblica italiana* и в *Официален вестник на Европейския съюз*, да се счита за противоречащо на утвърдения принцип на оправданите правни очаквания на участниците в процедурата за възлагане на обществената поръчка?“.
- 23 След като Poste Italiane уведомява Съда за отмяната на обявлението за обществена поръчка — предмет на главното производство, Съдът отправя въпрос до запитващата юрисдикция дали иска да оттегли преюдициалното си запитване. На 26 октомври 2018 г. запитващата юрисдикция информира, че поддържа запитването.
- 24 В отговор на искане на Съда да изложи мотивите, поради които счита, че спорът по главното производство все още е висящ пред нея, на 18 март 2019 г. запитващата юрисдикция предоставя разяснения в това отношение.

По допустимостта

- 25 Poste Italiane и италианското правителство оспорват допустимостта на преюдициалното запитване, като изтъкват, че спорът, в рамките на който е отправено, е отпаднал, тъй като разглежданото в главното производство обявление за обществена поръчка е оттеглено след подаването на жалбата пред запитващата юрисдикция.
- 26 В това отношение следва да се припомни, че съгласно постоянната практика на Съда, в рамките на установеното в член 267 ДФЕС сътрудничество между Съда и националните юрисдикции, само националният съд, който е сезиран със спора и трябва да поеме отговорността за последващото му съдебно решаване, може да прецени — предвид особеностите на делото —

както необходимостта от решение по реда на преюдициалното производство, за да може да се произнесе, така и релевантността на въпросите, които поставя на Съда. Следователно, след като поставените въпроси се отнасят до тълкуването или валидността на норма от правото на Съюза, Съдът по принцип е длъжен да се произнесе (решение от 1 октомври 2019 г., *Blaise и др.*, C-616/17, EU:C:2019:800, т. 34 и цитираната съдебна практика).

- 27 Оттук следва, че въпросите относно правото на Съюза се ползват с презумпция за релевантност. Съдът може да откаже да се произнесе по отправеното от национална юрисдикция запитване само ако е съвсем очевидно, че исканото тълкуване или исканата преценка на валидността на норма от правото на Съюза няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора в главното производство, когато проблемът е от хипотетично естество или още когато Съдът не разполага с необходимите данни от фактическа и правна страна, за да бъде полезен с отговора на поставените му въпроси (решение от 1 октомври 2019 г., *Blaise и др.*, C-616/17, EU:C:2019:800, т. 35 и цитираната съдебна практика).
- 28 В настоящия случай е безспорно, че Poste Italiane публикува в *Официален вестник на Европейския съюз* (серия S от 29 септември 2018 г.), след преобразуване чрез вливане на Poste Tutela в Poste Italiane, решението си „да отмени/оттегли“ разглежданото в главното производство обявление за обществена поръчка и че както запитващата юрисдикция потвърждава на Съда на 18 март 2019 г., Poste Italiane публикува в *Официален вестник на Европейския съюз* (серия S от 19 януари 2019 г.) ново обявление за обществена поръчка за портиерски услуги, рецепция и контрол на достъпа в неговите сгради и в сградите на други дружества от групата. Впрочем Pegaso не оспорва оттеглянето на обявлението за обществена поръчка, разглеждано в главното производство, макар да подчертава, че запитващата юрисдикция е длъжна да се произнесе по съществуването на спора в главното производство, по-специално по въпроса за законосъобразността на това обявление за обществена поръчка за целите както на евентуално искане за обезщетение, така и на съдебните разноски.
- 29 При тези условия следва да се констатира, че независимо от първоначалните съмнения на запитващата юрисдикция в това отношение предметът на спора в главното производство действително е отпаднал.
- 30 Запитващата юрисдикция обаче счита, че за да може да определи последиците във връзка с подадената пред нея жалба, тя първо трябва да реши въпроса дали има компетентност да се произнесе по нея. Тя подчертава, че това би било така, ако разглежданата в главното производство поръчка се урежда от една от директивите на Съюза в областта на обществените поръчки.
- 31 Поради това преюдициалното запитване е допустимо.

По преюдициалните въпроси

По третия и петия въпрос

- 32 С третия и петия си въпрос, които следва да се разгледат заедно и най-напред, запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 13, параграф 1 от Директива 2014/25 трябва да се тълкува в смисъл, че се прилага за дейности, състоящи се в предоставянето на портиерски услуги, рецепция и контрол на достъпа в сградите на доставчици на пощенски услуги като Poste Italiane и други дружества от неговата група.

- 33 В самото начало следва да се посочи, на първо място, че Директива 2014/25 отменя и заменя Директива 2004/17. В тази връзка, що се отнася до разпоредбите на Директива 2014/25, чийто обхват по същество е идентичен с този на релевантните разпоредби на Директива 2004/17, практиката на Съда по последната директива е приложима и по отношение на Директива 2014/25.
- 34 На второ място, между страните е безспорно, че Poste Tutela и Poste Italiane притежават качеството на „публични предприятия“ по смисъла на член 4, параграф 2 от Директива 2014/25 и следователно като възложители попадат в приложното поле *ratione personae* на тази директива. Поради това не е необходимо да се разглежда въпросът дали тези предприятия представляват и публичноправна организация по смисъла на член 3, параграф 4 от посочената директива.
- 35 Съгласно член 13, параграф 1 от Директива 2014/25 тя се прилага за дейности, свързани с предоставянето на, от една страна, пощенски услуги, и от друга страна, услуги, различни от пощенските, при условие че тези услуги се предоставят от субект, който предоставя и пощенски услуги. Що се отнася до понятията „пощенски услуги“ и „услуги, различни от пощенските“, те са определени в член 13, параграф 2, букви б) и в) от тази директива като включващи съответно услугите, които се състоят в събирането, сортирането, пренасянето и доставката на пощенски пратки, и услугите за обслужване на поща, както и услуги относно пратки, различни от пощенските, като пряката кореспонденция без означен адрес.
- 36 Освен това в член 19, параграф 1 от посочената директива се пояснява по-специално че тя не се прилага за поръчки, които възложителите възлагат за цели, различни от извършването на техните дейности, описани в членове 8—14 от същата директива.
- 37 В това отношение Съдът вече е постановил във връзка с Директива 2004/17, че тя се прилага не само по отношение на обществените поръчки, които се възлагат в сферата на една от дейностите, изрично посочени в членове 3—7 от споменатата директива, но и за поръчките, които, макар и да са от различно естество и обикновено могат да попаднат като такива в приложното поле на Директива 2004/18/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 31 март 2004 година относно координирането на процедурите за възлагане на обществени поръчки за строителство, доставки и услуги (ОВ L 134, 2004 г., стр. 114; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 8, стр. 116 и поправка в ОВ L 182, 2008 г., стр. 282), служат за упражняването на определените в Директива 2004/17 дейности. Оттук Съдът стига до заключението, че доколкото дадена обществена поръчка, възложена от възлагащ орган, има връзка с дейност, упражнявана от този орган в секторите, посочени в членове 3—7 от тази директива, в смисъл че тази поръчка се възлага във връзка със и за упражняването на дейности в един от тези сектори, предвидените от тази директива процедури трябва да се прилагат за споменатата поръчка (вж. в този смисъл решения от 10 април 2008 г., *Ing. Aigner*, C-393/06, EU:C:2008:213, т. 31 и 56—59 и от 19 април 2018 г., *Consorzio Italian Management и Catania Multiservizi*, C-152/17, EU:C:2018:264, т. 26).
- 38 Впрочем член 6, параграф 1 от Директива 2004/17 се е прилагал по-специално за „дейности, свързани с предоставянето на пощенски услуги“, а член 13, параграф 1 от Директива 2014/25, който го заменя, определя приложното поле на директивата като посочва по-специално „дейности, свързани с предоставянето на пощенски услуги“.
- 39 При тези обстоятелства и видно от сравнението между уводните части на тези две разпоредби, приложното поле *ratione materiae* на Директива 2014/25 не може да се тълкува по-ограничително от това на Директива 2004/17 и следователно не се свежда само до дейностите по предоставяне на пощенски услуги като такива, а освен това включва и дейностите, свързани с предоставянето на такива услуги.

- 40 От това следва, че тълкуването, възприето от Съда в посочената в точка 37 от настоящото решение практика, основано на систематично тълкуване на директиви 2004/17 и 2004/18, след влизането в сила на Директива 2014/25 се подкрепя от текста на член 13, параграф 1 от последната, който определя приложното поле на тази нова директива.
- 41 Ето защо следва да се определи дали, както твърдят Pegaso и Европейската комисия, услуги като разглежданите в главното производство могат да се разглеждат като имащи връзка, по смисъла на точка 37 от настоящото решение, с дейността, упражнявана от съответния възложител в пощенския сектор.
- 42 В това отношение, за да може да служи за упражняването на дейността в обхвата на пощенския сектор, връзката между съответната обществена поръчка и този сектор не може да бъде от каквото и да било естество, тъй като иначе би бил пренебрегнат смисълът на член 19, параграф 1 от Директива 2014/25. Всъщност не е достатъчно услугите, предмет на тази поръчка, да допринасят в положителен смисъл за дейностите на възложителя и да увеличат тяхната рентабилност, за да може да се установи, че между посочената поръчка и дейността в обхвата на пощенския сектор е налице връзка по смисъла на член 13, параграф 1 от тази директива.
- 43 Ето защо следва да се приеме, че към дейностите, свързани с предоставянето на пощенски услуги по смисъла на тази разпоредба, спадат всички дейности, които действително служат за упражняването на дейността в сектора на пощенските услуги, като позволяват подходящото изпълнение на тази дейност с оглед на обичайните условия за упражняването ѝ, с изключение на дейностите, упражнявани за цели, различни от извършването на съответната секторна дейност.
- 44 Същото се отнася и за дейностите, които със своя допълващ и хоризонтален характер при други обстоятелства могат да служат за упражняването на други дейности, които не попадат в приложното поле на директивата относно специалните сектори.
- 45 В случая трудно можем да си представим, че пощенските услуги могат да се предоставят по подходящ начин без портиерски услуги, рецепция и контрол на достъпа в сградите на съответния доставчик. Тази констатация важи както за сградите, които са отворени за получателите на пощенски услуги и следователно се посещават от обществеността, така и за сградите, използвани за изпълнението на административни функции. Всъщност, както отбелязва генералният адвокат в точка 116 от заключението си, предоставянето на пощенски услуги включва и управлението и планирането на тези услуги.
- 46 При тези условия поръчка като тази, предмет на главното производство, не може да се разглежда като възложена за цели, различни от извършването на дейността в сектора на пощенските услуги по смисъла на член 19, параграф 1 от Директива 2014/25, а напротив, предвид съображенията, изложени в точка 43 от настоящото съдебно решение, има връзка с тази дейност, обосноваваща прилагането спрямо нея на въведения с тази директива режим.
- 47 Следователно предвид обстоятелството, че Poste Italiane има качеството на публично предприятие по смисъла на член 4, параграф 2 от Директива 2014/25, както бе посочено в точка 34 от настоящото съдебно решение, и тъй като разглежданите в главното производство услуги са дейности, свързани с предоставянето на пощенски услуги, за чието упражняване те действително служат, тази директива следователно е приложима както *ratione personae*, така и *ratione materiae* към разглежданата в главното производство поръчка.
- 48 Този извод не се променя от доводите на Poste Italiane, че дейностите по портиерски услуги и охрана — предмет на разглежданата в главното производство процедура за възлагане на обществена поръчка, се предоставят и в полза на дейности, които са извън материалния обхват на Директива 2014/25, каквито са платежните, мобилните телефонни услуги, застрахователните или цифровите услуги.

- 49 Всъщност, както по същество отбелязва генералният адвокат в точки 119 и 120 от заключението си, член 6, параграф 1 от Директива 2014/25 предвижда, че при поръчки, имащи за цел да обхванат няколко дейности, възложителите могат да решат да възложат отделни поръчки за целите на всяка отделна дейност или да възложат само една поръчка. В последната хипотеза от член 6, параграф 2 от тази директива следва, че за тази единствена поръчка се прилагат правилата, приложими за дейността, към която тя е основно насочена.
- 50 Предоставената на Съда информация обаче не позволява да се установи, че разглежданата поръчка в случая е била основно насочена към дейности, които не попадат в материалния обхват на Директива 2014/25.
- 51 Следователно в рамките на предоставената на Съда информация и стига да не се установи друго при проверка от запитващата юрисдикция, не може да се приеме, че разглежданата в главното производство обществена поръчка не попада в материалното приложно поле на Директива 2014/25.
- 52 С оглед на гореизложеното на третия и петия въпрос следва да се отговори, че член 13, параграф 1 от Директива 2014/25 трябва да се тълкува в смисъл, че се прилага за дейности, състоящи се в предоставянето на портиерски услуги, рецепция и контрол на достъпа в сградите на доставчици на пощенски услуги, при условие че подобни дейности имат връзка с дейността в обхвата на пощенския сектор, в смисъл че действително служат за упражняването на тази дейност, като позволяват нейното подходящо изпълнение с оглед на обичайните ѝ условия на упражняване.

По останалите въпроси

- 53 Предвид отговора на третия и петия въпрос не е необходимо да се отговаря на останалите поставени въпроси.

По съдебните разноски

- 54 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (пети състав) реши:

Член 13, параграф 1 от Директива 2014/25/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 февруари 2014 година относно възлагането на поръчки от възложители, извършващи дейност в секторите на водоснабдяването, енергетиката, транспорта и пощенските услуги и за отмяна на Директива 2004/17/ЕО трябва да се тълкува в смисъл, че се прилага за дейности, състоящи се в предоставянето на портиерски услуги, рецепция и контрол на достъпа в сградите на доставчици на пощенски услуги, при условие че подобни дейности имат връзка с дейността в обхвата на пощенския сектор, в смисъл че действително служат за упражняването на тази дейност, като позволяват нейното подходящо изпълнение с оглед на обичайните ѝ условия на упражняване.

Подписи